

Dijaško gibanje med šolo in politiko

Zopet smo pri dijaškem gibanju, tej stari, a še vedno aktualni temi. Je dijaško gibanje še vedno potrebno, oz. ali je sploh potrebno? Ob tem problemu so se mnogi ustavili, tudi naša Rast se je bila večkrat ukvarjala z njim, predvsem kar se tiče interesov te ali one politične strani. To vprašanje je leta nazaj naša priloga marsikdaj analizirala s članki, intervjuji, anketami itd. Zadnjič smo se v to problematiko poglobili lani v 47. številki Rast-i, ko smo se pogovorili s takratno predstavnico v zavodskem svetu liceja »Prešeren« Bredo Susič. Slednja nam je povedala vrsto zanimivih stvari v zvezi z realnim zanimanjem za dijaško gibanje, z »masovnimi« stavkami, s šolskimi volitvami itd.

Brede ni več na šoli, vsekakor imamo vtis, da se v enem letu dni situacija bistveno ni spremenila. Še vedno potekajo (sicer v manjši meri) stavke, manifestacije in zborovanja, za vsebino katerih pa se dijaki bolj malo zanimajo: poglavitno je namreč, da odpade pouk. Tudi šolske volitve so bile vedno nekoliko nejasne; marsikdaj so kandidatne liste nastajale na sejah vodstev mladinskih organizacij raznih političnih strank in zgle-da, da tudi danes niso volitve, zlasti kar se tiče zavodskega sveta, preveč depolitizirane: večino glasov moramo dobiti »mi«, ne »oni«, važno je, da v zavodskem svetu sedi več »naših« kakor »njihovih« itd. Taki dogodki te seveda napolnijo z grenkobo, predvsem ker se politične sile, zlasti levičarske, šole spomnijo samo takrat, ko so na vrsti volitve ali pa ko je treba organizirati kako stavko ali zborovanje, včeraj proti Vietnamu in Libanonu, danes pa proti raznim reformam šole in univerze ter proti nezadostnim strukturam.

stran 2 ||||▶

KLUB

Urejata Tatjana Dolhar in Marija Mamolo

DEMOS... in sv. Miklavž sta obiskala Slovenski kulturni klub

SKK je tudi novembra meseca priredil razna sobotna srečanja, med katerimi je izzval precejšnje zanimanje obisk predstavnikov strank Demosa iz Slovenije, ki so bili gostje Mladinske sekcije SSk. Mladinsko iniciativo pri Demokratski zvezi je predstavila Mojca Šifrer, socialdemokratsko mladino Matej Makarovič, mlade krščanske demokrate sta zastopala Boštjan Turk in Primož Bulc, v imenu mladinske sekcije pri Kmečki zvezi pa je govoril Marjan Podobnik. Sledila so vprašanja s strani poslušalcev, tako da se je razvil kar živahen pogovor.

24. novembra je SKK imel na sporedu film Mississippi burning. Uvodno besedo o rasizmu je imela Breda Susič. To je bilo zadnje srečanje v novembru, 1. decembra pa je klub predčasno obiskal sv. Miklavž, ki so ga vsi nestrpno in z veseljem čakali. Radodarni starček se je pohecal s člani odbora. Poglejmo, kako je sv. Miklavž podražil klubovskega predsednika:

»Začnimo kar pri oblasteh!

To leto spet je žel uspeh Tomaž, ki v klub je dolga leta vabil vse fante in dekleta. Potem predsednik je postal in se je kritik tako zbal, da od takrat je Donizetti izredno skromna z dekleti.«

Ob strani pa ni pustil niti novih članov odbora:

»Zelo me je razveselilo, da vodstvo se je pomladilo. Vaš podpredsednik, se mi zdi, komaj utrjuje si kosti. Čeprav prav krepke je postave, od Tomaža višji za pol glave, je še prav mlado otroče, kaj bo iz njega, se ne ve. Če na predsedniški stolček hočeš [sesti, še mnogo kruha moral boš pojesti!! Ta dar ves zate naj ostane! Vsaj ne ponujaj vse te hrane Andiju, novemu blagajniku, in Davidu, novemu tajniku!

stran 2 ||||▶

SLOVENSKI KULTURNI KLUB

razpisuje ob dnevu slovenske kulture

LIKOVNI, FOTOGRAFSKI IN LITERARNI NATEČAJ

Imena zmagovalcev bo strokovna žirija razglasila na kulturnem večeru, ki ga bo Slovenski kulturni klub priredil v soboto, 16. februarja, v ulici Donizetti, 3. Na tem večeru bo na sporedu umetniško branje vseh literarnih prispevkov in razstava likovnih izdelkov in fotografij. Ob koncu bodo nagrajeni ustvarjalci, ki jih bosta komisija in publika proglasili za najboljše.

Prispevke lahko prinesete vsako soboto zvečer na sedež SKK, ul. Donizetti, 3, ali jih izročite poverjenikom najkasneje do 9. februarja.

Dijaško gibanje...

III stran 1

Po mnogih ocenah je dijaško gibanje dandanes mrtvo. Po našem mnenju je verjetno mrtvo tudi zato, ker je bilo narejenih preveč političnih špekulacij na njegov račun. Preveč se je gledalo na politično računico, medtem ko bi se bilo moralo gledati na vsakdanje probleme dijakov v šoli. Masa dijakov je bila — in je deloma še — le čreda ovac, ki je slepo šla tja, kamor so želeli nekateri nepoklicani »liderji«. Tako bi lahko vsaj delno ocenili tudi nedavno zborovanje, ki je bilo 7. decembra na stadionu »1. maj«. Šola bi morala ljudi naučiti tudi zrelosti, k temu pa bi moralo prispevati tudi dijaško gibanje. Če do tega ne bo prišlo, potem ni nobenega razloga več za obstoj kakršnegakoli dijaškega gibanja, saj ne bo slednje prineslo študirajoči mladini nobenih konkretnih in otipljivih rezultatov, ki si jih dandanes mladi želijo.

SKK je obiskal...

III stran 1

Ta dva, če en grizljaj požre, lahko vam z glavo strop predre.

Kaj pa s tiskom?

»Bolj vneto naj pero vrtita dekleti, ki za tisk skrbita! Od teh je ena skromna, mila, usta odpre le, ko je sila. [...] Druga pa stalno kritizira, nekaj reglja in kritizira. [...] A zdaj ta vaša je kronistka postala grozna feministka, da je še škofu, kot sem jaz, hotela dati ženski obraz!«

15. decembra je SKK organiziral predavanje prof. Lučke Susič »Kaj je narobe z našo slovenščino? (najpogostejše napake v rabi slovenskega jezika)«.

Marija Mamolo

LITERATURA

Ureja Tomaž Martelanc

Pred izložbo knjigarne

Bilo je nekega prijetnega sončnega dne. Nestrpno sem čakal prijateljico pred izložbo knjigarne v Ulici sv. Frančiška. Zmenila sva se namreč, da se dobiva ob 16^h. Kazalca na uri sta kazala šele 15:40; kljub temu pa sem sklenil, da se ne bom oddaljil od dogovorjenega kraja.

Opazoval sem ljudi, ki so se sprehajali. Naenkrat sem zagledal znano osebo, ki se mi je bližala s hitrim korakom, a je nisem takoj prepoznal. Priznati moram, da sem bil tistega dne res slabe volje, zato sem se izogibal kate-regakoli znanca. Nekaj časa sem si ogledoval izložbo in opazil, da so se knjige pisatelja Rebule in pisatelja Pahorja v zadnjih dneh pomnožile, ker jih je bilo nekaj dni prej na policah precej manj. Nato sem odmaknil oči od izložbe in se obrnil. Joj! Znana oseba je bila kakih deset metrov oddaljena od mene! Oh, ne! Gospa Marička Babja - Čenča, stara klepetulja, ki je živela nekaj let v Angliji!

V teku nekaj sekund so se moje noge pomaknile vsaj deset ali dvajset metrov proč od nje, čeprav sem vedel, da mi bo sledila. Ustavil sem se pred izložbo lekarne. Priznati moram, da me je bilo sram, ker je izložba ponujala skoraj izključno kozmetične kreme in mazila. Ne da bi se ozrl, sem se na žalost zavedel, da sem v središču pozornosti, ker so me vsi opazovali. »Dovolj je tega!« sem si mislil. Ponovno sem začel teči navzgor po Ulici sv. Frančiška, toda (kakšna sreča!) stare Maričke ni bilo več.

Nekaj časa sem počival, potem pa pogledal na uro: kazala je 15:58. Mislil sem, da me prijateljica že čaka, zato

sem se vrnil nazaj. Še danes se sprašujem, zakaj sva se zmenila, da se bova čakala ravno pred izložbo knjigarne.

»My dear Andrej, si really ti?« se je oglašil nekdo za mano.

»Križ božji!« sem vzkliknil v mislih in se obrnil. »Gospa Marička! Kako je z vami?«

»Good, hvala. Veš, da... I saw tebe že prej, a you me verjetno nisi prepoznal. Kje je your mama? And your oče, kje is? Pred tremi dnevi sem returned back v Italijo: what happened med tem časom z vami vsemi? And what šolo obiskuješ? And...«

»Gospa Marička, oprostite... mudi se mi... čaka me prijateljica... pozen sem že... veste, v fast-food greva...«

»Oh, dear! Moj dragi! Really? ...saj vaju lahko spremim. Let's go!«

»Prosim vas, ostanite tu...«

»Ne, dear. I am izkušena ženska and... vidva bi se lahko izgubila v tako big mestu!«

Prišla sva do kina Fenice in se potem ponovno vrnili h knjigarni, a prijateljice ni bilo. To me je razveselilo, ker sem se tako lahko znebil gospe Maričke.

In res, odšla je razočarana, ker ni mogla tako nikomur povedati, kdo je moja prijateljica in kakšnega videza je.

P.S. Prijateljica je zamudila in je prišla, ravno ko je odšla stara klepetulja.

Andrej Zaghet

II. kl. licej »F. Prešeren«

RAST, mladinska priloga Mladike.
Pripravlja uredniški odbor mladih.
Tisk Graphart, Trst, december 1990.

Mladi DEMOS...

in sv. Miklavž.

MLADI V NOVI SLOVENIJI

Leon Marc se je rodil 1. 1968 v Ajdovščini. Od 1. 1982 sodeluje pri gibanju POT. Je tajnik medškofijskega odbora za študente in sodeluje pri njegovem glasilu Tretji dan. Že od ustanovitve se je vključil v Krščansko socialno gibanje in postal član Sveta slovenskih krščanskih demokratov. Je študent 4. letnika Fakultete za elektrotehniko v Ljubljani.

Bi se najprej predstavil in povedal kaj tudi o svoji družini? Tvoja osebnost je nedvomno pogojena od odnosa povojne oblasti do nje — stric duhovnik je nekaj časa predsedel po zaporih.

Sem iz verne družine. Doma je bil vedno prisoten kritičen duh, tudi zaradi stričevih izkušenj. V nižjih razredih osemletke sem pisal najboljše spise o partizanih, socializmu in Titu. Ko sem naloge prinesel domov, smo se vsi skupaj smejali, kako znam učitelje prenašati okrog — saj nisem verjel v to, kar sem pisal. V srednji šoli sem bil predlagan za t.i. Titovo štipendijo za odlične učence, pa je šola nato vlogo umaknila, ker sem v šolsko glasilo napisal članek, ki je omenjal Kristusa in mojo vero. V šoli so mi rekli, da nima niti smisla poskušati, čeprav sem kasneje dobil priznanje za najboljšega učenca na šoli. Doma so me vedno spodbujali k temu, da sem veliko bral in se zanimal za dogodke v družbi. Udeleževal sem se tudi duhovnih vaj pri gibanju POT v Stržišču in prav te so verjetno v največji meri prispevale k moji duhovni rasti.

Kaj si kot kristjan in Slovenec občutil ob dnevu sprave?

Dan sprave je bil velik dogodek, pomemben in tudi nujen, vendar pa je do prave sprave še zelo daleč. Tudi sama žalna svečanost v Rogu je bila pomanjkljiva, mislim, da so na njej manj-

kali državni simboli Slovenije. Navsezadnje je šlo za poboj določene vojaške strukture, zato bi po mojem mnenju bili kot simbolični dogodek potrebni tudi salva iz pušk slovenskih vojakov in slovenska zastava. Sicer pa mislim, da je bil obred zelo občuten in pomeni veliko za slovensko zgodovino. Res pa je, da je danes v slovenski družbi zelo malo posluha za spravo. Velika večina ljudi misli: »Pustimo že mrtve!« Ne vidijo pomembnosti dejstva, da se človek loči od ostale narave prav v svojem posebnem specifičnem odnosu do mrtvih.

Zelo dobro poznaš tudi Lojzeta Peterleta. Se počutiš njegov prijatelj ali sodelavec? Kakšen pa je predsednik vlade v zasebnem življenju?

Upam, da se lahko imenujem njegov prijatelj, kar se tiče sodelovanja pa bi bil bolj skromen. Ko je bil še urednik pri Tretjem dnevu, me je povabil k sodelovanju. Zelo ga spoštujem zaradi njegove modrosti in odprtosti, enako pa cenim tudi njegovo izredno duhovitost in humor. V zasebnem življenju kaže obe plati, v javnem pa predvsem prvo, zato ga cenijo tudi njegovi politični nasprotniki. Kasneje sem pomagal tudi, ko je na noge postavljaval Slovenske krščanske demokrate.

Kdaj je nastal medškofijski odbor za študente in na kaj se predvsem osredotoča vaše delovanje? So se v spremenjenih političnih razmerah tudi vaši cilji spremenili?

Medškofijski odbor za študente je nastal v 70 letih. Največ zaslug za to ima gospod Rudi Koncilija, ki je bil od takrat pa do 1. 1983 tudi nadškofijski asistent za študente. Odbor je bil ustanovljen na pobudo izobražencev in slovenskih škofov. Zamišljen je bil kot cerkvena ustanova, ki bi se ukvarjala s problemi pastoracije študentov. Odkar je MOŠ začel delovati, je bila vedno prisotna težnja, da bi pritegnili v svoje delovanje čimveč študentskih skupin, zlasti v Mariboru in Ljubljani. Tako je odbor dobival značaj gibanja. V prejšnjih časih smo bili pri tem svojem delu precej omejeni. Ogledal sem si arhiv odbora in tudi časopisa Tretjega dne, ki ga MOŠ izdaja, in naletel na mnogo dopisov, ki so prihajali od oblasti glede omejitev določenih aktivnosti. Prav gibanjska razsežnost MOŠa bi lahko bila v sedanjih spremenjenih razmerah podlaga za drugačno organiziranje katoliških študentov. Osebnostno menim, da bi bilo potrebno ustanoviti nekakšno zvezo katoliških študentov, saj jih sam

stran 4 ►►►

ČIKOLE ČAKOLE

— Mladi in oder: zgleda, da je igralska mrzlica neke vrste bakcil, ki se ga težko iznebiš. Vzemimo kot primer igralski krožek SKK. Bivšim »genijem v kratkih hlačah« je tako dolgčas po odrskih deskah, da so sklenili: »Bolje biti Miklavž kot nič!« in so eden za drugim nastopili na raznih tržaških odrih v vlogi sv. Miklavža. Pravijo, da so bili tržaški otroci tako navdušeni nad njimi, da s petim Miklavžem ni treba bati, da bodo ostali brez dela: razna dobrodelna društva, vrtci in šole so jim zagotovili delo še za naslednjih dvajset let (pa čeprav brezplačno in samo za prvi teden v decembru).

— Da pa ne bi ti in drugi oboževalci odrskega in drugega nastopanja zaradi premajhne aktivnosti izgubili smisla za lepi govor, je Radijski oder organiziral poseben tečaj. Gojence bo učil pravilno izgovarjati samoglasnike in soglasnike, smiselno podajati umetniška besedila, in celo dihati!

— Upajmo, da bodo mlade naučili tudi pravilno POSLUŠATI, posebno po bridkih izkušnjah, ki jih imajo naši gledališčniki z di(v)jaško publiko! (beri: 5. dec. 1990: Mojrstrska lekcija, mladinski abonma — igralec Tone Gogala mora sredi predstave prositi za mir v dvorani, da lahko sploh nadaljuje z igranjem!)

— Mladi izvajalci igre Tanzshule pa so bili tako pametni, da so predvideli kako tako možnost in se ji vnaprej izognili s tako glasno glasbo in kričanjem, da bi brez dvoma preglasili celo najbolj razborito klepetuljo. Važno je bilo pač, da smo vsi mladi osvojili vodilno misel igre, ki naj bi nam bila vodilo v življenju: Od maternice do groba je vsak človek sam! Kaj pa, če bi kakega mladega človeka ta misel malce deprimirala? Nič strahu! Saj lahko telefonira vserezumevajočemu Sergiju Verču med nedeljsko popoldansko oddajo V studiu z vami!!

MLADI V NOVI SLOVENIJI

◀ III stran 3

odbor kot cerkveni urad ne more v dovolj veliki meri spodbuditi k vključitvi v javno življenje. Potrebna je neka organizacija, ki študentom omogoča združevanje na družabni ravni, ki jim nudi čisto materialni interes in olajšave. Nekaj tega smo že uresničili: MOŠ pomaga študentom pri iskanju stanovanj, ustanovili smo poseben sklad študentske solidarnosti in pomagali študentom v finančnih stiskah. Dalo bi se narediti veliko več, tudi s tem, da bi imeli študenti v odboru pomembnejšo vlogo, duhovnik pa bi bil zgolj asistent.

Imenoval si Tretji dan. Kaj pomeni ta naziv? Je razširjen bolj med študenti ali izobraženci?

Tretji dan je z imenom Bilten začel izhajati kmalu po ustanovitvi MOŠa, pomeni pa prav tretji dan Kristusovega vstajenja od smrti. Najprej je izhajal na ciklostilu, na štirih do osmih straneh, nato se je format povečal. Sedanja naklada je 4.900 izvodov. Je glasilo laikov, berejo pa ga predvsem izobraženci in duhovniki, morda ne toliko študenti, čeprav ga predvsem ti oblikujejo.

Pri MOŠu in njegovem glasilu so aktivni študenti in izobraženci, ki jih združuje krščanstvo. Pride pa včasih med vami tudi do razhajanj v zvezi z določenimi problemi in potjo, ki bi jo bilo treba ubrati?

Problem MOŠa je prav v tem, da ima prešibak stik z bazo. Sodelovanje z različnimi študentskimi skupinami po Ljubljani je še prešibko, da bi lahko trdili, da obstaja forum, kjer bi se taka nasprotja sploh pokazala. V odboru Tretjega dne pa občasno obstajajo nekoliko različni pogledi, zlasti glede tega ali naj bo Tretji dan bolj revija ali bolj časopis, ali naj bo bolj študentski ali bolj izobraženski, ali naj obravnava lažje teme ali pa naj bo bolj esejistični. Občasno se mogoče kaj zatakne, če je kakšen članek nekoliko preoster, vendar resnejših nasprotij ni. Želim si, da bi slovenska Cerkev še naprej moralno in materialno podpirala Tretji dan, predvsem pa da bi ga postavila v čisto določen okvir in da bi mu v slovenski cerkvi našla neko mesto. Slovenski izobraženci gotovo zelo potrebujejo časopis oz. revijo, ki bi lahko vplivala na javno mnenje, treba je namreč reči, da noben verski časopis nima vpliva na javno mnenje tistih, ki niso verni. Čeprav so jih sedaj začeli prodajati tudi po kioskih, gredo najbolj v prodajo po cerkvah in so praktično razširjeni samo med verniki. Manjka torej časopis ali revija, ki bi bila s svojo vsebinsko in tehnično kvaliteto ter profesionalnostjo zanimiva tudi za »ne-cerkvene« in neverne ljudi.

Duhovni asistent MOŠa in odgovorni urednik Tretjega dne Milan Knep pravi, da bi Tretji dan ne mogel biti list samo študentov, ker ni sta dosedane visokošolsko izobraževanje in duhovnoverska formacija zagotovila potrebnih potencialov.

Glasila podobnih organizacij kot je MOŠ iz drugih držav, s katerimi imamo prav preko MOŠa stike, so še na precej nižji ravni od Tretjega dne. Res pa je, da pri MOŠu in Tretjem dnevu aktivno deluje le peščica ljudi in da je težko pridobiti sodelavce, ki bi v sebi združevali široko obzorja, znanje o tem, kar se sedaj dogaja v slovenski družbi, posebna strokovna znanja, sposobnost pisanja in pa voljo do tega. Take ljudi je težko najti, predvsem ker se jih ni načrtno iskalo, jim ni sledilo pri njihovem delovanju, jih vzgajalo, zbiralo v skupine, ki bi se ukvarjale prav z oblikovanjem piscev, novinarjev, ljudi, ki bi sistematično razmišljali o določenem problemu.

S katerimi podobnimi tujimi katoliškimi organizacijami ste že navezali stike? Milan Knep pravi, da bi lahko Tretji dan dal svoj prispevek tudi k združenju Evrope. Kaj pa stiki z zamejstvom?

MOŠ je član Mednarodne zveze katoliških študentov IYCS-IMCS z evropskim sedežem v Bruslju in svetovnim v Parizu. S to organizacijo sodelujemo že več let. Preko njih smo imeli posebno intenzivne stike s Poljaki, samostojne, zelo dobre stike pa imamo tudi s študenti iz Gradca. Manj stikov smo imeli z zamejstvom in to mislimo sedaj izboljšati. Za 14. december smo napovedali v Ljubljani sestanek predstavnikov koroliških Slovencev, Slovencev iz Italije in nekaj Slovencev iz Argentine, ki sedaj študirajo v Ljubljani. Skušali bomo pridobiti tudi kakega Porabskega Slovenca, ki študira v Mariboru. Namen tega sestanka naj bi bil v tem, da se najprej spoznamo, se domenimo v kakšni obliki, naj bi se srečevali in se obveščali, kaj se dogaja pri vsakem doma. Kar se tiče združenja Evrope, smo se dogovorili s kaplanom evropske Mednarodne zveze katoliških študentov, da bo od januarja naprej prispeval mesečno za Tretji dan in en prispevek o dogajanju na ravni Evropske škofovske konference in Sveta Evrope.

Kakšne stike pa ima MOŠ z drugimi mladinskimi organizacijami v Sloveniji? Sodelujete pri Mladinskem svetu Slovenije? Bogoslovec Andrej Poznič, predstavnik Teološke fakultete in predsednik Študentskega parlamenta, najvišjega organa študentske organizacije, očita MOŠu, da ne

spodbuja članov k vključitvi v Študentski parlament. Kaj pa odnosi s skavti?

V zvezi z Mladinskim svetom moram reči, da smo se takoj, ko je pobuda prišla iz vrst bivše ZSMS sedanje liberalne demokratske stranke, povabili odzvali in sodelovali v začetnih oblikovanjih Sveta in statuta. Kasneje, ko se je bilo treba odločiti o članstvu, smo se nekoliko umaknili in sicer iz več razlogov. Pomisleke imamo, ker je pobuda prišla iz čisto določenega političnega kroga in ni mogoče izključiti dejstva, da so tudi za takšno organizacijo določeni politični interesi. Ni zanemarljivo to, da je bila večina mladinskih organizacij, ki so sedaj članice Mladinskega sveta Slovenije, pred volitvami bodisi neposredno včlanjena v ZSMS, bodisi je bila ta zveza posredna. To je naš glavni pomislek glede vključevanja. Vsekakor se je prejšnji teden naš predstavnik udeležil konference Mladinskega sveta v Izoli in odločili smo se, da bomo zaenkrat zaprosili za status opazovalca. Vsekakor je Mladinski svet dobra ideja, neko predstavniško telo, ki povezuje mladinske organizacije in jih predstavlja nasproti vladi, je potrebno. Žal ima to tudi določen politični značaj. Podobno je tudi s Študentskim parlamentom, čeprav smo imeli tu kratkoma lo težave, da bi v lastnih vrstah našli ljudi, ki bi v ta parlament kandidirali. Težava je v tem, da MOŠ ni neka organizacija s formalnim članstvom. Ostaja pa seveda tudi politični pomislek. Študentska zveza je naslednica bivšega UKJa - Univerzitetne konference ZSMS-ja. Okrog UKJa so se v preteklosti dogajale čudne stvari. Dejstvu, da bi bil Andrej Poznič kot bogoslovec izvoljen za predsednika, ne bi pripisoval velikega pomena, ker so ljudje v študentski zvezi in bivšem UKJu nagnjeni k pozornost vzbujajočim dejanjem. Tako vidim jaz v tem bolj kot neko težnjo po odprtosti in pluralnosti organizacije, le ekotični dodatek. Glede skavtov bi rekel, da smo to pobudo, ki jo je pri nas začel Peter Lovšin, vsaj v okviru možnosti precej podprli. Skavti so gostovali v naših prostorih, še sedaj imajo v njih določene sestanke in prireditve. Mislim, da je zelo važno, da so se tudi pri nas skavti organizirali in tu ima Peter Lovšin glavno zaslug.

Bi še kaj dodal za zaključek?

Lepo bi pozdravil vse Slovence v Italiji. Med vami imam veliko osebnih prijateljev. Vse pa bi povabil tudi k branju našega mesečnika Tretjega dne. V Katoliškem glasu je sicer pisalo, »da časopis ni za vsakogar«, sam pa pravim: bolj bo tudi za vse vas, če se boste v njem oglašali tudi vi in ga brali!

Pogovarjala se je Alenka Štoka